

NAGY MÁRTA JÚLIA

Ékkőhamisítás

*Ez nem az a smaragd. Abban kukoricafolyók
örvénylettek, orgonalugasok, levendulák
háborgó lucernás mellett, melyeket
összesatírozott az éggel a vihar.
Birkák bőgték benne, írisz ágaskodott,
ez nem lehet az a smaragd.*

*Ez nem az az opál. Abban gyöngyház lámpabúrákat
felejtettek égve, bronz ablakokat nyitva,
és ködnaplanba takarták a kertet.
Levéltutaj úszott esővíz patakján,
délben is épp csak pislákkolt a nap,
eléltünk morzsákon, aludtunk a szalmán,
ez nem lehet az az opál.*

*Ez nem az a rubin. Az korallágak erdeje volt
egy fenekestül felfordult égen, horzsolásszín
liánok csüggtek le róla, alvadt vérbe fulladt
a bős, bortól mámoros nap, tojásbéj és szőlőszemek
gurultak szét a bálterem padlóján,
ez nem lehet az a rubin.*

Gyöngy

*Húsevő növények színére festett
tízemeletesek meredeznek a háta mögött,
és aszalódnak a lábánál a gyomok.
Azt mondja, a neve Gyöngy.*

*Elpattan egy ér az agyamban,
ha túl hosszan nézem, ahogy
melltartópánt szakad le
a fokozott terheléstől.*

*Úgy döntött, ma megajándékozta magát,
mert kissé túlterhelt volt az elmúlt hónapokban.
Ezt úgy mondja, mintha órákig gyakorolta volna
a tükör előtt, mégse néz rám, amikor közli velem.*

*Több vagyok, mint visszatérő ügyfél,
de nem tekinti zaklatásnak, hogy munkaidőn
túl is keresem. „Édi vagy” – írja.
És igen, szívesen megiszik egy sört velem.*

*„Nem volna szabad” – incselkedik.
Csörög a telefon. Mennie kell;
bekapcsolom a gépet, és hosszan fürkészem
az utcát, ahol lakik, a Google-térképen.*

Flaneurök Védasszonya

*Eljön a napja mindennek, amit
el akartunk hagyni. Vicsorgó
házfalak és délidő elől settenkedő árnyék,
kontyvirág és azálea hatalmasra tárt szája
ásít felénk lüktető, lazacszín szirmok állkapcsa
között, szőlőlugasok és nyögdöső diófák
ágainak foszladozó baldachinja mögött.
Bújnál bármerre, de a freskó, amit
a vakolat vízrajza felvázol, templomi csöndbe
vonja a környéket.*

*Igazából a város a dóm. Minden félreértés,
átkozódás és szégyen, ami utána jön,
elvetemedett ima, könnyörgés, mert magunk sem
tudtuk soha, mit akarunk, és mi elől futunk, hova,
miket dobáltunk el széleseben közben.*

Óvd meg csöndünket, Flaneurök Védasszonya.

Képzelt advent

*Csonkolt anagrammákból olvassa ki
a fagy igéjét – minden üzenet.
Verébnymokezeit elszorítja egy
füstös fantomgyerek.*

*Soha ki nem adott irodákban húzza meg
magát, kristálytavat álmodik
a vattás égre – mintha tussal mázolták
volna rá a vihart az elszenesedett kőrisek.*

*Pedig nem is lesz hó. Csak ígéretnek ezek
a fekete telek, nyilván nem fűt-fát,
annyira még ők sem nézik hülyének.
Bíborszívúvé torzul a nap, aortái korallágak,*

*a tojáslikőrszín horizontba csorognak –
csicsás, mint egy bazári medál.
Képzelt adventnek nevezi a helyet,
mintha minden időn kívül lenne már,*

*jégzárkában rekedve lebeg s felhőzátonyra fut,
vidám is lebetne, de a sarokról kékes füst gomolyog,
fantomgyerek lesi, anyja mikor jön már,
gyűlöli, ha elhagyják magukat a nagyok.*

